

บทกวีของปีแสด

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บทกวีของปีแสง

บทกวีขอปีแสบ

JittiRain เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2484-3

ภาพปก IRANG

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

พันธมิตร

กระดาษทดสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

หากย้อนเวลาได้...

หลายคนคงเคยมีสักครั้งหนึ่งในชีวิตที่เกิดความคิดขึ้นมาว่าถ้าย้อนเวลากลับไปในอดีตได้ก็คงจะดี บางคนอยากย้อนไปด้อมด้ากับความสุขในตอนที่นั้นอีกครั้ง บางคนอยากกลับไปหาคำตอบที่ยังคงติดค้างอยู่ในใจตลอดมา และบางคนก็อยากย้อนกลับไปเพื่อแก้ไขบางสิ่งบางอย่างที่พลาดไป

เหมือนกับ 'บทกวี' ในวัยสามสิบปีผู้โดดเดี่ยว อดีตที่ผ่านมาของเขาเป็นแต่ละวันที่หมดไปอย่างไม่คุ้มค่าเอาเสียเลย เขาอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีครอบครัว ไม่มีคนรัก ไม่มีกระทั่งเพื่อน น่าเสียดายที่เขาไม่เคยเริ่มต้นทำความรู้จักกับใคร ผลลัพธ์คือเขาต้องใช้ชีวิตลำพังแบบนี้เสมอมา และจะไม่มีวันได้ทำความรู้จักกับเธอคนนั้นที่เป็นรักแรก เธอคนที่กำลังจะแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่ง สิ่งที่เขาเสียใจที่สุดก็คือเขาไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะได้เป็นหนึ่งในตัวเลือก เพราะเธอไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่าเขามีตัวตนอยู่บนโลกใบนี้

หากย้อนเวลากลับไปได้ บทกวีก็จะเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง ให้โอกาสตัวเองได้พุดคุยกับรักแรกของเขา แล้วคุณล่ะคะ...หากย้อนเวลาได้จริง สิ่งที่คุณอยากแก้ไขคืออะไร

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

INTRODUCTION

(Rrrr - - Rrrr - -)

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือลูกรักแผดเสียงดังลั่นห้อง และนั่นเป็นเสียงเดียวที่จุดผมให้ตื่นลืมตาขึ้นมาในตอนเช้าเจกเช่นทุกวัน

ทว่าวันนี้พิเศษกว่าวันไหนๆ ตรงที่ไม่ต้องรีบลุกออกจากเตียง ล้างหน้า แปรงฟันเพื่อวิ่งออกไปเบียดเสียดยัดเยียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้า วันนี้วันอาทิตย์ ผมไม่ต้องทำงาน สายได้ แต่ไม่ควรนอนต่อแล้ว

มีที่หนึ่งที่ต้องไป และคนสำคัญของผมกำลังรออยู่

แต่เห็นทีสิ่งที่สำคัญกว่าในตอนนี้อาจเป็นการจ่ายค่าห้อง ซึ่งป้าเจ้าของหอได้ทำการสอดบิลที่ระบุชื่อผมเอาไว้ตรงใต้ประตู

'บทกวี ห้อง 311'

ทั้งหอมีอยู่บทกวีเดียว ซึ่งจริงของผมมีรากศัพท์มาจากคำว่ากวี (กะ-วิ) ซึ่งเป็นชื่อเล่นที่มีความหมายเหมือนกัน

ไม่รู้หรือกว่าตอนคลอดแม่ได้แรงบันดาลใจในการตั้งชื่อมาจากไหน แตกเมื่อก่อนเพื่อนเฮงซวยยังชอบล้อเรื่องชื่อเล่นอันแปลกประหลาดนี้ อยู่เป็นประจำ แต่ตกทีที่ผมกลับไม่นึกอยากเปลี่ยนมันเลยสักครั้ง แหงล่ะ แม่อยู่กับผมมาตั้งสามสิบปี

ผู้ชายอายุสามสิบต้องมีอะไรบ้าง คุณจะเห็นคำถามนี้บ่อยๆ ตามเว็บบอร์ดสังคมออนไลน์ กับคนอื่นผมไม่รู้นะ แต่ขอยึดชีวิตของตัวเองเป็นหลักแล้วกัน
หนึ่ง ผมยังโสดอยู่

และสอง ผมไม่มีเหยื่ออะไรที่มากพอจะสร้างครอบครัวกับใครได้ในเร็ววันนี้แน่ๆ

ตอนนี้เอาปัจจุบันให้รอดก่อนดีกว่า เริ่มจากอาบน้ำแปรงฟันให้เรียบร้อย ก่อนย่ำเท้าออกไปหน้าเซเว่น ซื้อฟุตลองชีสกับซาลาเปาหมูแดงมาแตกประทังความหิว ไกลๆ มีร้านข้าวมันไก่เจ้าดังเปิดอยู่ซึ่งผมก็ไม่เคยพลาดสั่งแบบพิเศษใส่กล่องกลับมากินที่ห้องเหมือนอย่างเคย ที่นี้ก็รวนไป

ตื่นสิบโมงเช้าก็จริง แต่ที่ที่ต้องไปนะมีกำหนดการไปโปโนน...หกโมงเย็นจริงๆ ก็ไม่รู้จะรีบตื่นหาฟอง!

สี่โมงเย็นผมเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบชุดสูทสีเทาที่เพิ่งเข้ามาเมื่อสองวันก่อน ขึ้นมาสวม จากนั้นก็ตรวจดูความเรียบร้อยของใบหน้าและทรงผม

"หล่อฉิบหาย..." ชมตัวเองเสร็จจอย้ำได้รอยยิ้ม คว้ากระเป๋าใส่ตางค์ใบเก่ากับมือถือเครื่องเก่าออกจากห้องทันที

ผมมีแพลนต้องไปหาคนสำคัญที่โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง แต่ก่อนจะไปถึงตรงนั้นยังมีดอกไม้ที่ผมต้องเตรียมไปให้เธออีกด้วย

บอกตามตรงผมไม่ค่อยมีความรู้เรื่องร้านดอกไม้สักเท่าไร เลยจำเป็นต้องพึ่งพา Google เหมือนทุกครั้ง ละแวกหอพักมีร้านดอกไม้ห่างจากตรงนี้ไปอีกประมาณหนึ่งกิโลเมตร เลี้ยวซ้ายเข้าซอย ก็จะได้เห็นร้านอยู่ตรงมุมสุดทางฝั่งขวามือ

Google Maps มันบอกแบบนั้น สองเท้าจึงเริ่มย่างออกไปตามฟุตปาธโดยไม่รีรอ ถึงแม้จะไม่มีกำหนดการของงานชัดเจนนัก ทว่าผมก็ต้องไปให้ทันงานสำคัญที่ปักหมุดเอาไว้ในใจอยู่ดี นับจากจุดที่อยู่ ผมต้องนั่งรถไฟฟ้าต่อไปประมาณหกสถานี จากนั้นก็ต้องนั่งวินมอเตอร์ไซด์ไปยังโรงแรมอีกต่อ

ช่างเหอะ เรื่องนั้นค่อนข้างยากอีกที คิดว่าตอนนี้ผมควรหันมาโฟกัสกับร้านขายดอกไม้ซะก่อน

"ตรงไปอีกสามร้อยเมตร" สายตาจ้องมองแผนที่ในมือถือพลางพิมพ์ออกมาอย่างตื่นเต้น อีกนิดเดียว ร้าน Sweet Garden ที่เฝ้าตามหาคงรออยู่ข้างหน้า

ในเพจรีวิวบอกเอาไว้ว่าร้านไหนก็จัดช่อดอกไม้ไม่สวยเท่าร้านนี้ แถมราคายังน่ารักน่าเอ็นดูเหมาะกับคนกระเป๋าแฟบเช่นผมเป็นที่สุด

"อีกห้าสิบเมตร...อีกสิบเมตร...ตรงไป..."

หน้าจอมือถือแจ้งเตือนว่าผมมาถึงจุดหมายแล้ว ไหนวะ!

ได้แต่หมุนตัวไปมาพาลงกวาดสายตามองดูบรรยากาศรายรอบ ก่อนเลี้ยวหนึ่งจะสังเกตเห็นป้ายสีขาวตระหง่านอยู่เหนือหัว 'Sweet Garden' ในที่สุดก็มาถึงจนได้ ทว่า...

'ร้านปิดหนึ่งวัน

เจ้าของและลูกน้องลาไปดู Avengers ภาค 6

งดลูกค้าสปอยล์ทุกกรณี!!'

ห่วยไรวะเนี่ย!!

อเวนเจอร์สก็เข้าไปมาเข้าฉายช่วงนี้อีกนะ

ตายๆ ต้องเสียเวลาหาร้านใหม่อีกหรอวะ หรือจะไม่เอาดอกไม้ไปให้เขาดีไม่ได้ดี! ตอนนี้คิดว่าตัวเองใกล้บ้าเต็มทีเพราะมัวแต่ตั้งใจว่าจะเลือกทางไหนระหว่าง หนึ่ง ไม่เสียเวลาไปหาร้านใหม่ หรือสอง ยอมไปไม่ทันงานสำคัญของเธอ

และในวินาทีที่กำลังเผชิญหน้ากับวิกฤต ไฟกสลายตาก็ดับไปสบเข้ากับป้ายไม้ตัวอักษรเลื่อนนางซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้าม มันเป็นคุหาเก่าๆ ที่เหมือนจะรกร้างเต็มที แต่ในเมื่อด้านหน้าเขียนเอาไว้ว่าเป็นร้านดอกไม้ผมจึงไม่ลังเลลงเดินเข้าไปก่อน

กร๊ิง~ กร๊ิง~

ประตูไม้เฝ้าๆ ถูกผลักไปกระทบกับกระดิ่งซึ่งแขวนอยู่เหนือประตู

ผมเดาว่าที่นี่ต้องเป็นบ้านร้างที่ผิสุดในกรุงเทพฯ แน่นนอนเพราะแค่ว่าเข้าเข้าไป จมูกก็สัมผัสได้แต่กลิ่นอับชื้นของไม้และหนังสือเก่า แม้รายรอบจะเต็มไปด้วยดอกไม้และของที่ระลึกมากมายก็ตาม

คือกลิ่นแม่งยังหอมสู่ความโบราณของเครื่องใช้ในบ้านไม่ได้จริงๆ

"สวัสดีครับ" เสียงแหบแห้งของชายมีอายุคนหนึ่งทักขึ้น ผมหันไปมองเขาซึ่งยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ไม้ตัวเก่าคู่อึ่ง สำนวนการแต่งกายของคนตรงหน้าตาไม่กะพริบ อายุอานามก็น่าจะห้าสิบกว่าๆ แล้ว ไม่เข้าใจ จะใส่เสื้อลายสปันจ์บ๊อบกระซากอายุทำไมกัน

"ไม่ทราบว่าคุณหนุ่มต้องการให้ช่วยอะไรมั๊ย" เขาเอ่ยแทรก ปลุกผมจากภวังค์ให้กลับมาที่ปัจจุบันอีกครั้ง

"เอ่อ...พอดีผมอยากได้ดอกกุหลาบสีขาวสักช่อนะครับ ทางร้านพอจะมีมั๊ย"

"ดอกกุหลาบขาวเหรอ มี อยากได้ช่อเล็กหรือใหญ่ละ"

"กลางๆ ครับ"

"กลางนี่ก็ดอก" กวนตีนปะเนี่ยลุง ไม่อยากเถียงกับคนแก่หรอคนะ

"ปกติลุงมีขนาดไหนยังงี้บ้างครับ ผมเองก็ไม่ค่อยมีประสบการณ์"

"ซื้อไปให้ใครละ แฟน...เพื่อน หรือญาติผู้ใหญ่"

"ผมเอาไปให้เพื่อนของเพื่อนของเพื่อนอีกทีนึงครับ เธอกำลังจะแต่งงานที่สำคัญเลยก็คือเธอไม่เคยรู้จักผมด้วยซ้ำ" พูดแล้วก็อยากล้มตัวลงร้องไห้เองกับพื้น ให้สาสมกับความเศร้าที่กำลังเผชิญอยู่

และใช่ วันสำคัญที่ว่าคืองานแต่งของผู้หญิงที่ผมแอบชอบตั้งแต่สมัยเรียนมหา'ลัย แต่ตัวเองเลือกใจจากไม่มีความกล้าพอจะเข้าไปทักเขา รู้ตัวอีกทีเธอก็ประกาศแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นแล้ว

ด้วยความที่ไม่ได้รู้จักกับเจ้าสาวในวันนั้นเป็นการส่วนตัว ผมเลยอาศัยสายสัมพันธ์ของเพื่อนต่างๆ ให้คอยช่วยเหลือ

คิดดูดี จะไปแสดงความยินดีกับเขาแต่การรุดเชิญยังไม่ได้รับเลย ผมก็ไม่ได้กะไปแดกฟรีอะไรในงานด้วย ตั้งใจแค่ว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เรา

จะได้เจอกัน ใจมันเลยอยากถือโอกาสมองเธออยู่ห่างๆ เป็นการบอกลา

"ชีวิตคนเรามันก็เศร้าอย่างนี้แหละ" "ไม่รู้ว่าผลจมนุ่มจมอยู่กับความคิด ฟุ้งซ่านในหัวนานแค่ไหน ทว่าเมื่อได้ยินเสียงของลุงเจ้าของร้าน ผมก็ได้สติ เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา

"ปลงแล้วลุง มีสมหวังก็ต้องรู้จักผิดหวังแหละ"

"แล้วไม่คิดหิวว่าจริงๆ ปัจจุบันที่เป็นอยู่อาจไม่ถูกต้อง" ผมขมวดคิ้ว งุนงนกับประโยคสุดจะอนิดี้ของแก

"หมายความว่าไงครับ"

"ความจริงคนที่คุณชอบอาจจะเหมาะสมกับใครอีกคนที่ไม่ใช่เจ้าบ่าว ก็ได้นะ"

"ผมเคยคิดแบบนั้น แต่มันก็ดูจะเลวไปหน่อย"

ไอ้เจ้าบ่าวของงานผมรู้จักแค่ผิวเผินเพราะเรียนมหา'ลัยเดียวกัน เมื่อหลายปีก่อน เป็นคนดังทีเดียวเพราะหน้าตาดี แต่นิสัยนี้ดีที่สุดจะบรรยาย ทั้งเจ้าชู้และเอาแต่ใจ มันเห็นว่าตัวเองเป็นคนดังจนใครๆ ก็อยากเดินเข้าไป ทำความรู้จัก ผมพูดตรงนี้เลยนะ

มันจริงว่ะ! โลกไม่ยุติธรรมโคตรๆ

ถามล่าสุดผมก็เพิ่งเห็นว่ามันแอบควงผู้หญิงคนอื่นเดินถือบั้งที่ห้าง อยู่เลย คนแบบนี้เหวอที่จะไปเป็นสามีของคนที่ผมชอบ

"นี่ดอกไม้ของคุณ" ช่อดอกกุหลาบสีขาวถูกยื่นมาตรงหน้า ดูเหมือน มันจะเป็นสิ่งปลอบใจได้ดีทีเดียว

"ขอบคุณครับ ลุงห่อได้น่ารักมาก"

กระดาดห่อสีขาวเรียบๆ ดูเข้ากันดีกับดอกไม้ที่ถูกมัดช่อเอาไว้ประมาณ เก้าดอก ลุงไม่ได้ใส่ดอกไม้ชนิดอื่นแซมลงไปเหมือนร้านอื่นๆ ที่เคยเห็น แต่เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

"เปลี่ยนคำชมเป็นเงินดีกว่า"

"โอ้ลุง" ตลกหน้าแกเหมือนกัน "เท่าไรครับ"

"สามร้อย"

"ทำไมถูกจังอะ"

"เงินขึ้นราคาเป็นสิริร้อย"

"สามร้อยดีแล้วแหละลุง ราคาน่าคบหา" อย่าให้แกได้เปลี่ยนใจ รีบควักเงินจากกระเป๋าสตางค์ออกมาจ่ายอย่างรวดเร็ว

มือที่เหี่ยวตามกาลเวลารับธนบัตรมูลค่าหนึ่งร้อยบาทสามใบไปด้วยรอยยิ้ม

"คุณเป็นลูกค้าคนแรกในรอบหลายปีเลยนะ"

"โหห ขนาดนั้นเลยหรอครับ"

"ร้านใหญ่อยู่ฝั่งตรงข้าม ใครๆ ก็อยากซื้อที่นั่น"

"แล้วลุงอยู่ได้ยังไงเนี่ย"

"อ้อ พอดีรวย อันนี้แคงงานอดิเรก ขาดทุนลุงก็ไม่เครียดหรอก" นี่สินะ วิถีคนรวยที่แท้จริง หันกลับมาดูตัวเอง อายุสามสิบ บ้านก็ไม่มีต้องเช่าหอพัก อยู่รถเคยผ่อนปีแรกๆ แต่ดันไม่รอดโดนยึดไปอีก ปัจจุบันทำงานเป็น Subtitled หรือที่หลายคนรู้จักกันว่านักแปลซับไตเติลนั่นแหละ

จุดเริ่มต้นมันไม่ได้ซับซ้อนนัก แรกเริ่มเดิมทีผมเป็นพวกแอบแปลเถื่อนเพื่อหาประสบการณ์และสนองนี้ดให้กับแฟนคลับซีรีส์ต่างประเทศอยู่หลายปี ใครจะนึกว่าวันหนึ่งกลับโชคดีมีคนเห็นความสามารถเข้า เลยยื่นข้อเสนอในการทำงานอย่างถูกต้องและเป็นกิจจะลักษณะยิ่งขึ้น

ไม่ใช่แค่ซีรีส์ แต่หนังที่เข้าฉายในโรงผมก็ทำด้วย เพียงแต่ไม่เคยได้จับหนังฟอร์มยักษ์สักครั้งเนื่องจากบารมีไม่ถึง งานส่วนใหญ่ที่เข้ามาเลยเป็นหนังอินดี้เล็กๆ ที่ค่อนข้างตรงกับรสนิยมการดูของผมมากกว่า

โอเค ลืมเรื่องงานไปก่อนเถอะ ประสาทจะแตกพอแล้ว

"อันนี้เป็นของขวัญที่อยากมอบให้กับลูกค้าคนแรกในรอบหลายปี"

"โห ให้เลยหรอครับ" ที่ตกใจก็คือหลังซื้อดอกไม้และจ่ายเงินเสร็จ ผมยังได้รับลูกแก้วดนตรีมาเป็นของแถมอีกด้วย ดูยังไงก็ต้องแพงกว่าเงินที่เพิ่งจ่ายไปแน่ๆ

"ให้"

"ผมรับไม่ได้หรอก ออกจะสวยขนาดนี้ ผมไม่อยากเอาเปรียบลุง" ลูกแก้วกลมๆ ขนาดพอดีมือปรากฏอยู่ตรงหน้า มันประกอบด้วยส่วนของเหลวสีใส ที่มีกลิตเตอร์ลอยวนอยู่ภายใน กับอีกส่วนก็คือตุ๊กตาผู้หญิงซึ่งสวมชุดเจ้าสาว สีขาวแต่กลับไม่มีเจ้าบ่าวอยู่เคียงข้าง มันเลยค่อนข้างแปลกๆ

"มันสมควรเป็นของคุณ รับไปเถอะ"

"แต่..."

"ไม่ต้องแต่แล้ว ให้ก็คือให้"

"ขอบคุณครับ" ว่าแล้วก็ไม่ลืมยกมือไหว้ตาม ก่อนเอ่ยลาเป็นครั้งสุดท้าย "งั้นผมไปก่อนนะครับ" ถึงเวลาต้องไปซะที และคงอีกนานเลยกว่าจะมีโอกาสได้มาที่นี่อีก

ทว่าวินาทีที่กำลังเปิดประตูออกไปด้านนอก เสียงของแกก็จุดให้ผมต้องชะงักท่าโดยอัตโนมัติ

"พ่อหนุ่ม ลุงขอถามอะไรสักคำถามได้มั๊ย"

"ครับ"

"ถ้ามีโอกาสย้อนเวลากลับไปได้ อยากกลับไปแก้ไขอะไรมากที่สุด"

"ผมเหรอ..."

"..."

"ผมอยากกลับไปเรียนมหา'ลัยอีกครั้ง และรวบรวมความกล้าเข้าไปทำความรู้จักกับเธอ"

ถ้าได้ทำแบบนั้นก็คงไม่เสียใจเหมือนทุกวันนี้

1

อยู่ในสภาวะงุนงงเต็มที

นานมาแล้วที่ผมไม่ได้สัมผัสบรรยากาศของงานแต่งงาน ครั้งล่าสุดที่ไปก็เมื่อสองปีก่อนในงานของเพื่อนร่วมคณะ แต่วันนี้ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2572 จะเป็นวันที่ผมต้องจดจำไปตลอดชีวิต

เอาจริงๆ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเวลาจะเดินเร็วขนาดนี้ สิบกว่าปีแล้วที่ผมได้พบใครคนหนึ่ง เราเจอกันครั้งแรกในงานเปิดโลกกิจกรรม ท่ามกลางนักศึกษาหลากหลายคณะที่อัดแน่นกันอยู่ในพื้นที่กว้าง เธอ...กลับเป็นคนเดียวที่โดดเด่นที่สุด

ไม่ใช่เพราะเธอสวยกว่าใครเพื่อน หรือเป็นคนดังเหมือนนักแสดงในวงการหลายคนที่เราเรียนมหา'ลัยนี้ แต่เพราะความใจดี รอยยิ้มแสนสดใส กับเสียงหัวเราะที่เป็นธรรมชาตินี้แหละที่ทำให้ผมตกหลุมรักตั้งแต่แรกเจอ

คิดแล้วก็อยากร้องไห้ อีกไม่นานจินตนาการเพื่อฝันของผมคงต้องจบลงเพียงเท่านี้

เธอกำลังจะสร้างครอบครัวกับใครคนหนึ่งแล้ว แต่งานกับผู้ชายหล่อรวยที่ไม่เคยรักเธอเลย

มันเศร้าเหมือนกันที่ผมดันบังเอิญไปเห็นเขาควงผู้หญิงคนอื่นก่อนวันแต่งงานเพียงหนึ่งวัน ให้อิเหน่ฉันไม่เคยหยุดอยู่ที่ใครหรอก เคยเป็นยังงี้ก็ยังเป็นแบบนี้ตั้งแต่เรียนมหา'ลัย

ไอ้คนไม่มีพัฒนาการ!

แล้วถามว่าทำไมผมถึงรู้ล่ะเธอ ก็เมื่อหลายปีก่อนเราเคยเรียนที่เดียวกันไง

"เชิญลงชื่อตรงนี้ได้เลยนะคะ" ก่นด่ากับอดีตที่ผ่านมาได้ไม่นานผมก็ลืมไปซะสนิทว่าตัวเองมายืนอยู่หน้างานแล้ว

ห้องบอลรูมของโรงแรมหรูประดับประดาไปด้วยดอกไม้สีขาว ไวน์จะโคมไฟระย้า โต๊ะและเก้าอี้ซึ่งถูกจัดวางอย่างพิถีพิถัน การตกแต่งที่เห็นอยู่นี้คงใช้เงินไปไม่น้อยเลย

แน่นอนว่าถึงแม้ประตูจะยังคงเปิดค้างไว้เพื่อให้แขกเหรื่อสามารถเดินเข้าออกได้อย่างสะดวก แต่เอาเข้าจริงผมกลับไม่มีความกล้าพอจะก้าวเข้าไปภายในอย่างใจคิด นอกจากสอດส่ายสายตามองหาคนสำคัญ

ปกติบ่าวสาวจะต้องออกมายืนต้อนรับแขกที่เดินทางมาแสดงความยินดีด้านนอก ทว่าตอนนี้เธอกับเจ้าบ่าวคงกำลังพูดคุยกับผู้ใหญ่คนสำคัญอยู่เลยออกมาไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังมองเห็นเธอได้ชัดเจน

ยังสวยเหมือนเดิมเลย เหมือนเมื่อสิบปีก่อน...

'แพรวไหม' อยู่ในชุดสีขาวเรียบหรู ทรงผมด้านหลังเกล้ามวย ปล่อยส่วนหน้าซึ่งดัดลอนเล็กน้อยลงมาเพื่อเพิ่มความอ่อนหวาน เจ้าตัวไม่ได้แต่งหน้าหนาตะอะหรือจริงๆ แล้วหนาแต่ผมมองเห็นไม่ชัดกันแน่ แต่สรุปก็คือเธอสวย สวยที่สุดในทุกจักรวาล แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงได้หลงรักผู้ชายประเภทอย่างนั้นได้

"เซ็นชื่อตรงนี้ได้เลยคะ" เสียงใส่กังวานของผู้หญิงคนหนึ่งจุดผมตื่นจากภวังค์อีกครั้ง

ช่วงนี้เป็นบ้า ผมลืมหูลืมภวังค์และจินตนาการบ่อยฉิบหาย

"เอ่อ..." จู่ๆ ก็ขี้อลาดขึ้นมาซะงั้น "ผมขอรอเพื่อนก่อนนะคะ" ให้คำตอบสาวสวยที่นั่งเฝ้าโต๊ะลงชื่อเสร็จ ผมก็เดินผละออกมาเล็กน้อยเพื่อเฝ้ามองคนด้านในอยู่ห่างๆ จะให้เข้าไปทักเขา เจ้าตัวก็คงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมเป็นใคร มีความสำคัญกับเขามั้ย หรือแค่จะมาหลอกแฉกอาหารสุดหรูเพียงอย่างเดียว

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็อดก้มมองสารรูปตัวเองไม่ได้

การมีอยู่ของผมไม่ว่าจะมีหรือไม่มีส่วนร่วมกับงานมันก็คงมีค่าเท่ากันหมด เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคงเป็นจุดประสงค์ของการมางานแต่งเธอในวันนี้ ซึ่งก็คือ การตัดใจและบอกลาเป็นครั้งสุดท้าย

โอเค คิดว่ามันคงถึงเวลาแล้ว ขึ้นดรามามาเริ่มดำเนินหลังผมจต้องโบหน้าหวานของเจ้าสาวจากระยะไกล จดจำรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความอ่อนหวานของคุณที่วันนั้นเดินเข้ามาพบกับผม แม้เป็นเพียงประโยคสั้นๆ แต่นั่นได้กลายเป็นความรักที่แสนยาวนานของผู้ชายคนหนึ่งไปแล้ว

หวังว่าเราจะได้เจอกันใหม่ ไม่ว่าผมจะมีตัวตนในฐานะไหนของคุณก็ตาม ส่วนไอ้เจ้าบ่าว ถ้ามันยังเจ้าชู้ ผมจะหาโอกาสจัดการมันเงียบๆ

ลาก่อน...

พร่ำพรพรรณนาในใจผมก็หมุนตัวเดินออกจากโรงแรมด้วยความรู้สึก เคืองคว้างสุดขีด ขนาดกลับมาถึงห้องยังไม่มีแรงแม้กระทั่งถอดสูทเข้าออกจากตัว

ทำได้แค่นิยกุลหลาบกับลูกแก้วดนตรีที่ได้รับมาลงบนเตียง จากนั้นก็โถมกายตามไป เพื่อพาตัวเองเข้าสู่ความฝันอันหวานชื่นที่ชีวิตจริงไม่สามารถมีได้

ในฝันผมได้ยินเสียงดนตรีจากลูกแก้ว ผมมองเห็นไหม เธอยืนอยู่ตรงนั้น ชักยิ้มให้ผมก่อนเดินจากไป...

(Rrrr - - Rrrr - -)

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์ส่งสัญญาณเตือนให้ผมเริ่มต้นเช้าวันใหม่ ด้วยความสดชื่น เออ สดชื่นสุดๆ เลยวะ แม่่ง...แทบไม่อยากจะลุกจากเตียงแต่ก็ต้องลุกเพราะวันนี้ต้องเข้าออฟฟิศ ก่อนหน้านั้นหัวหน้าที่ได้โยนงานหนักหน่วง

เอาไว้ให้ชิ้นหนึ่ง ถึงจะติดออกยังไง ผมก็ต้องรีบกลับไปเคลียร์ให้เสร็จजूดี

หนังสือดีเรื่องใหม่ซึ่งมีกำหนดเข้าฉายในอีกสองเดือนข้างหน้า ด้วยความเป็นแนว้ย่อนยุคและใช้ศัพท์แสงโคตรประหลาด เลยไม่มีนักแปลคนไหนเสนอตัวอยากทำเท่าไร หัวหน้าเลยส่งยิ้มพิมพ์ใจพร้อมกับโยนภาระมาให้ผมแบกไว้ทั้งหมด

เขาบอกว่าถ้าทำงานนี้เสร็จจะมีโบนัสให้ เป็นบัตรเที่ยวสวนสัตว์ฟรีหนึ่งใบ

ฮัด! คนอายุสามสิบสามารถแสวงหาความสุขที่แบบนี้ได้ด้วยหรือ จะให้ไปคุยกับฮิปโปก็ใช่ว่าเรื่อง

คิดๆ แล้วก็เศร้าเลยสะบัดไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว ก้าวขาออกจากเตียงด้วยความขี้เกียจ แล้วนี่ผ้าเช็ดตัวชิ้นรามันหายไปไหนวะ ผมกวาดตามองไปรอบๆ จำได้ว่ามันเคยพาดไว้ตรงเก้าอี้หนังหว้า อ้าว! ตอนนั้นนอกจากผ้าเช็ดตัวแล้วเก้าอี้ก็หายไปด้วย

ใจต้องขึ้นห้องกูแน่ๆ

แต่ทำไมมันถึงได้เป็นใจที่โง่ขนาดนี้วะ ลืมศึกษาข้อมูลมาก่อนหรือใจถึงไม่รู้ว่าห้องผมไม่มีของมีค่าให้ขายได้สักอย่าง คงเสียใจมากสินะที่ไม่มีอะไรให้หยิบไป มันเลยจำใจเลือกเก้าอี้กับผ้าเช็ดตัว

พอมองไปโดยรอบเพื่อตรวจเช็คความเสียหายก็พบว่าของหลายอย่างในห้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนน่าตกใจ แม้แต่ตัวของผมเองก็ด้วย เมื่อคืนผมไม่ได้ใส่เสื้อตัวนี้ ไก่กางเกงลายเป็นเส้นไวยากรณ์ก็ด้วย จำได้ว่าเคยมีตัวหนึ่งสมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่ก็ถูกโยนทิ้งลงถังขยะตั้งแต่ก่อนเรียนจบแล้ว

ใจมันจะขยี้นเอามาคืนและบรรจงสวมให้ด้วยหรือวะ

เดี๋ยวก! โปสเตอร์หนังเรื่อง Shakespeare in Love หน้าลั้มเปลี่ยนเป็นหนังของอัญญารัตินั่งตั้งแต่เมื่อไหร่ ความสงสัยนั้นผลักดันให้ผมรีบหมุนตัวเพื่อกวาดตาดูสภาพห้องโดยละเอียดอีกครั้ง แล้วหัวใจก็แทบร่วงลงไปกองอยู่ตรงตาตุ่ม นี่เหมือนไม่ใช่ห้องผมแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันคือห้องผม

ตู้หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่เคยเทขายของเก๋ไปหลายปีกลับมาตั้งอยู่

ตรงจุดเดิม ดุเย็นใหม่กว่าที่เป็นอยู่มาก ตัวเสื้อผ้านเองก็ด้วย ไหนจะผ้าปูเตียง
 เชื้อ! ไล่ลายแบทแมนนี่ผมก็เคยโยนทิ้งไปแล้วนี่ว่า ทุกอย่างประเดประดัง
 เข้ามาในหัว ทั้งสงสัยและหวาดกลัวว่าตัวเองอาจหลงอยู่ในความฝัน
 เพียะ!

ตบหน้าไปที่หนึ่งแมง ความปวดร้าวแผ่ขยายทั้งสันgram นี่ไม่ใช่ฝันแน่ๆ
 แต่ทำไมทุกอย่างถึงไม่เหมือนเดิม

ผมวิ่งกลับไปทีเดียวกว่ามือถือเครื่องเก่าของตัวเองขึ้นมา จิบหายแล้ว...
 แม้แต่มือถือก็ยังเป็นเครื่องเดิมที่เคยใช้ แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือวันเวลา
 ซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ

วันนี้ไม่ใช่วันที่ 28 พฤษภาคม 2572

แต่เป็นวันที่ 27 พฤษภาคม 2562

เวลาพาผมย้อนกลับมาเมื่อสิบปีก่อนเหมือนในหนังเรื่อง The Butterfly
 Effect เหรอ

ปัญญาอ่อน มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดพลาดแน่ๆ

ด้วยความสงสัยท่วมท้น ผมจึงกล้าเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้า มองดูสภาพ
 ตัวเองบนกระจกบานใหญ่เพื่อจะได้พิสูจน์ความจริงกับตาสักที ว่าถึงแม้
 หลายสิ่งรอบตัวจะเปลี่ยนไปแต่ตัวผมยังคงเหมือนเดิม

"เฮ้ย!" ถึงกับแหกปากร้องลั่นเมื่อเห็นตัวเองที่กำลังตกใจจนตาแทบถลน
 ออกจากเบ้า ทรงผมเปลี่ยนไป หน้าตาเองก็ดูอ่อนเยาว์ขึ้นด้วย รูปร่างยังไม่ต้อง
 พูดถึง เพิ่มจิบหาย เดว่าน้ำหนักน่าจะน้อยกว่าปัจจุบันอยู่หลายกิโล ไหนจะ
 ตูดแน่นเริ่ดนี่อีก ยังไงก็ไม่ใช่อับทกวิคนปัจจุบันแน่ๆ

ไม่ได้การเพื่อตอบย้ำความจริงให้ชัดเจนอีกครั้งผมจึงตัดสินใจวิ่งลงจากห้อง
 ในสภาพเท้าเปล่าเปลือย ด้านล่างหอพักมีร้านสะดวกซื้ออยู่ ด้วยรู้จักกับ
 พนักงานทุกกะอยู่แล้วเลยไม่มีอะไรต้องเกรงใจ ทว่าเมื่อลงไปถึงผมกลับทำได้แค่
 ยืนหน้าโง่อยู่ตรงเคาน์เตอร์เพียงอย่างเดียว

ไม่มีพนักงานคนไหนที่ผมรู้จักทำหน้าที่อยู่เลย

"สวัสดีค่ะ" หญิงสาวปากแดงทักทายด้วยรอยยิ้ม แต่ผมดันพูดไม่ออก

เธอลอยเอียงหน้าน้อยๆ เป็นฝ่ายเอ่ยปากถามแทน "ต้องการจ่ายบิลหรือเปล่าคะ"

"มะ...ไม่ครับ"

"งั้นคุณลูกค้าต้องการให้ช่วยอะไรคะ"

"คือ..." น้ำลายอีกแล้วอีกเล่าถูกกลืนลงคอ สมอแม่งแบบลงก็ไปหมด แต่มีคำถามหนึ่งที่ไม่ต้องใช้เวลาคิดเพราะในหัวมันประมวลผลอัตโนมัติไปแล้ว "ขอถามได้มั๊ยครับว่าวันนี้วันที่เท่าไร"

น้องพนักงานทำหน้างแต่ก็ยอมตอบคำถามโดยดี

"วันจันทร์ที่สี่สิบเจ็ดค่ะ"

"เดือนล่ะครับ"

"เดือนพฤษภาคม"

"ปีละ นี่ปีอะไร" เขี่ยย ตื่นเต้นลัด

"ปี พ.ศ. 2562 ค่ะพี่ อันนี้กำลังถ่ายทำรายการอะไรกันอยู่หรอคะ"

โอยยยยยย วยการอะไรล่ะครับ นี่มันหายนะของผมล้วนๆ ไม่มีอะไรผสมเลย บางที...พ่อแม่ของผมอาจเป็นมนุษย์ต่างดาวที่มีพลังวิเศษก็ได้

ลุงซึ่งเป็นคนเลี้ยงผมมาเล่าให้ฟังว่าพ่อกับแม่เสียตั้งแต่ผมยังเล็ก ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ มันน่าเศร้านิดหน่อยตรงที่ผมไม่ได้ร้องไห้ฟูมฟายเท่าไรเพราะเด็กเกินกว่าจะรู้จักคำว่าเสียใจอย่างแท้จริง

ส่วนสตอรี่นอกเหนือจากนั้นก็แค่แม่ผมเป็นคนไทย ส่วนพ่อเป็นฝรั่งขึ้นกที่บังเอิญมาเจอแม่เข้า ความรักเลยบังเกิด กลายเป็นเด็กชายบทกวีผู้มีผมและตาสีน้ำตาลอ่อน แถมยังพิเศษกว่าคนอื่นนิดหน่อยตรงที่เป็นลูกครึ่งไทย-อิตาลีแต่เลือกพูดภาษาอิตาลีไม่ได้เลย

เออะ แล้วไหนพลังวิเศษ ไม่น่าใช่...

หรือความจริงแล้วการเดินทางย้อนเวลาเป็นเรื่องโคตรง่าย โลกอาจจะมืองค์กรหนึ่งแอบลักพาตัวผมออกมาจากห้อง จากนั้นก็ทำการฉีดยาบางอย่างเข้าไปเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางด้วยไทม์แมชชีน

บูม!

ถูกกลายเป็นนักท่องเวลาเหวอะ!

ถึงไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ ผมหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าทำไมเรื่องราวถึงเป็นแบบนี้ ทำได้เพียงเดินเกาหัวกลับเข้าไปในห้อง รื้อค้นของต่างๆ ที่อาจกลายเป็นข้อมูลคลายความสงสัย

กระเป๋าสตางค์ใบโปรดที่เคยใช้ตอนเรียนมหา'ลัยวางอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่นสีเขียวตะไคร่น้ำ หลังใช้เวลาล้างแคะแกะเกาตุ๊กตาของล้ำค่าอยู่หลายอย่าง หนึ่งในบัตรประชาชนที่บ่งบอกว่าผมชื่อนายบทกวี บ้านเกิดอยู่ชลบุรี แถมวันเดือนปีเกิดยังตรงกันเป๊ะ

สอง บัตรนักศึกษาซึ่งระบุว่ายังเรียนอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์

สาม พบเงินในกระเป๋าสีลึบห้าบาทถ้วน ทำไมถึงจนอย่างสม่ำเสมอจ๊ะ
สี่ บัตร ATM เน่าๆ หนึ่งใบ

ห้า บัตรรถไฟฟ้าไม่ทราบวงเงิน

และอย่างสุดท้ายนั่นก็คือแผนการเรียนวิชาต่างๆ ของปีสอง ดูเหมือนว่าเพิ่งจะเปิดเทอมได้ไม่นานนัก เพราะนอกจากในกระเป๋าสตางค์ ผมก็ไม่เจอซีดีเรียนของปีสองอีกเลย แม้จะพยายามระลึกถึงเรื่องราวเมื่อสิบปีก่อน แต่มันก็เลื่อนรางเกินกว่าจะบอกอะไรได้แม่นยำ

ทว่ากลับมีสิ่งหนึ่งที่ผมยังคงจำได้ขึ้นใจ มันคือตารางเรียนใน Reg ซึ่งแสดงรายชื่อนักเรียนที่ต้องเข้าในวันนี้

คาบแรกของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นวิชาส่วนตัวเดียวที่ผมกับแพรวไหมได้เรียนร่วมกัน ไชโย! ชีวิตเจอเรื่องเซอร์ไพรส์ยิ่งกว่าการมีเงินในบัญชีเป็นศูนย์แล้วไว้อยยย

ไม่รู้แหละว่าจะอะไรเป็นสาเหตุให้ผมย้อนเวลากลับมาในอดีตถึงสิบปี แต่ในเมื่อโอกาสมาถึงผมก็จะคว้ามันไว้และทำให้ดีที่สุด

หลังใช้เวลายอมรับความจริงที่เผชิญเกือบครึ่งชั่วโมงผมก็ตัดสินใจเดินหน้าต่อ เป็นไงเป็นกันแม่งให้หมด ในโลกปัจจุบันผมต้องเสียใจที่ไม่ได้เดินเข้าไปทำความรู้จักกับรักแรก ทว่าครั้งนี้ผมจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างเพื่อให้เราได้รู้จักกันมากกว่าเดิม

To do list

1. เลือกที่นั่งแถวหน้าสุด (หากนั่งข้างใหม่ได้ยิ่งดี)
2. ทักทายเธอด้วยการแนะนำตัวสั้นๆ
3. ขอคอนแทคต์ของเธอกลับมาให้ได้

ผมรักเธอ ดังนั้นการได้เข้าไปอยู่ในสายตาของอีกฝ่ายจึงถือเป็นความฝันสูงสุดของผู้ชายอย่างบทกวี

ตอนนี้ผมไม่ใช่คนอายุสามสิบที่โคตรลูซเซอร์แล้ว แต่กำลังเป็นนักศึกษาที่ไม่มีคามมั่นใจวัยยี่สิบคนเดิม ผมรู้ว่าอดีตของตัวเองเคยผิดพลาดยังไง หลังจากนั้นจะไม่มีอีกแล้ว

หน้าด้านเข้าไว้!

"มหา'ลัยแม่งจัดตารางยังโงะ เทอมนี้ถึงตัดเกรดกับเด็กมนุษย์อิงก์ได้เสีย"

"ตัวนี้เขาอิงเกณท์ไม่ได้อิงกลุ่มไอ้โง่"

เสียงถกเถียงของเพื่อนต่างคณะแว่วเข้ามา ผมหลุดยิ้มเล็กน้อยก่อนก้มหน้าก้มตาเดินเข้าห้อง ในอดีตภาพนี้เคยเกิดขึ้น ที่สำคัญบทสนทนาที่จำได้วางๆ ก็ยังเหมือนกันด้วย

"อ้าวไอ้กวี"

"ดีเว้ย"

ท่ามกลางเสียงจ้อแจของนักศึกษาหลากหลายคณะในห้องเรียนขนาดใหญ่ จู่ๆ เพื่อนร่วมภาคซึ่งยืนอยู่บริเวณประตูก็เป็นฝ่ายเอ่ยทักทายขึ้น

"ป็นัวชามอแม่งโคตรรุ่นวายเลย คนเยอะส์ด"

"นั่นดิ"

"แล้วนี่มึงจะนั่งไหน มานั่งกับพวกกูมัย"

"กูว่า..." ผมลากเสียงยาว กวาดสายตามองบริเวณหน้าห้อง ปกติผมจะนั่งอยู่แถวหน้าสุดของคลาสซึ่งก็เป็นไปตามคาด ในวินาทีที่ไฟกัสสายตา

จับที่ใบหน้าสวดยาวนานของใครคนหนึ่ง โลกของผมก็เอียงกระเท่เร่ไม่มีวันตั้งตรง
ได้อีก

"ไม่เป็นไร ฏ...กะว่าจะนั่งข้างหน้าวะ"

เพื่อนก็สำคัญ แต่กับผู้หญิงแหม่งต้องมาเป็นอันดับหนึ่งเสมอ

"ตามสบาย"

ความจริงแล้วผมเป็นคนไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีเพื่อนกลุ่มเล็กๆ ให้เฮ้ไหน
เฮกัน ส่วนใหญ่ถ้ามีนัดที่ไหนก็มักจะยกกันไปทั้งคลาสมากกว่า

ข้อดีคือไม่ว่าจะเป็นงานกลุ่มหรือกิจกรรมคณะ เพื่อนก็มักให้ความช่วยเหลือ
ผมเสมอ แต่ข้อเสียมันก็มีไม่ต่างกัน นั่นคือการต้องยอมรับกับความเหงาที่
มักมาเยือนทุกครั้งเวลากลับถึงห้อง เพราะผมดันไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ
เพื่อนมันเลยไม่ค่อยชวนไปไหน คนปกติเวลาเที่ยวก็อยากเที่ยวกับคนที่รู้ใจ
ปะวะ

นี่แหละคือชีวิตที่โคตรน่าเบื่อของผมตลอดช่วงเรียนมหา'ลัยยันเรียนจบ
แต่เมื่อได้รับโอกาสให้ย้อนเวลากลับมาในอดีต ผมจึงอยากเปลี่ยนแปลงมัน
ลาก่อนความจำเจ เพื่ออนาคตที่สดใสผมเลยต้องรู้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624843.html>